

Sveti Janez je pa pogledal skozi okno — o kako mu je žarel sveti obraz! Pogledal je skozi okno in velel angelcem: »Le pustite ves blagoslov v tej koči, ker pridno je dete in lep sprejem nam je pripravilo!«

In že je šel svetnik naprej kresovat v trate in dobrave, šel je čez polja in jih blagoslovil, da se je sklanjalo žito v ponižni pobožnosti, ko je sprejemalo svetnikov blagoslov — —.

Zjutraj pa, še preden se je zdanilo, so odšli angelci po prstih iz hiše.

Steljica je bila pa poležana, in bolna mamica so vstali še prej kot dete in niso bili nič več bolni.

Bogumil Gorenjko.

Bolna hčerka materi.

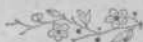
Z besedami so drugi god
voščili naši mami;
— a jaz bi raje tisočkrat
voščila ga s solzami.

A eno željo naj povem:
Naj Stvarnik večne sreče
nad nebom združinas enkrat,
kjer solza več ne teče.

Saj hčerine solze pozna
le mati ljubezniva;
le materina duša ve,
kaj v teh se solzah skriva.

Kjer ni se bati smrti več,
trpljenja in boleznj;
kjer hčer in mater vekomaj
zedinja vez ljubezni.

S. S.

Slovo od njiv.

Ah, najlepše razcvetela
mi je trata moja,
v solncu so zavalovala
polja zlata moja!

Jaz pa moram v tuje kraje
daleč proč od doma,
čez ta polja, čez te griče
moja noга roma.

Kaj naj vzamem za spomin
 si od tebe, trata,
 kaj naj vzamem za spomin
 si od vas, o polja zlata?

Mak rdeč, oj mak rdeč
 vtaknil bodem si za trak,
 in kresnico, oj kresnico
 za spomin od njiv in trat!

Bogumil Gorenjko.

